

*Lencsés Károly***májusi hideg**

...ez a nap
időben is rémes
a fizikai fenn
egy vas üst alja
hozzátapadna
isten kinyújtott mutatóujja
csontjaim szerkezete
részecskéire bomlott
a beszökkenő fény rézsút
pászma elmaszatólódik
a bezárt ablak üvegén
füstpenge éle van
jelet rajzol belé a cigarettám
acélrúd döf belém
ferdén át a koponyán mint
a földet a tengelye
bennem aztán folyóssá válik
és az egyetlen dologgal amiről
tudom hogy meleg elegyül
csörgedező patakjaimmal
vérbő ereim hálója börtöne
vagy vesztőhelye

ott mély kanyonokban megenyhül
a hideg fény befonja csontom mint
pók a bokorágakat
fémes szám íze
tenyzeremen fantomláng
és nem engedett szóhoz
és egyre csak megbabonáz
hogy mennyire fázom
a leheletem... élek...
májusi fémhideg
a pára furcsán meleg
kiolvasztja orrom hegyét
arcom földrajzának mount
everestjeként
görnyed az orr
csúcsát gyomorszmogos
köddel öntözik beleim
és ha a hideg fényt
csuklómba mártom
kádba ülök hogy a porcelán
fölfogja lángoló vörös tengereim...

Mama

(se azután)

Világított nekem egy kis műfenyő
az asztalon
Éjszaka színes égőinek fénye
táncolt a falon
Úgy aludtam el úgy ringatott
szép álomba
Ma a szekrény tetején porosodik
kiégett
Kiegészíttem nem rakok bele új
elemet
Sötétben alszom el sötétben
ébredek
Mikor elindulok jeges szél fúj
mikor
megérkezek ég az arcom
lángol a fülem
Munkával tisztítom ki
a fejem
Jobb nem gondolni rád
Gyötörsz
ha eszembe juttat a csend
soha nem
akartam hogy kórházba menj
valahogy
tudtam és vártam is
szilveszterkor
csöngött a telefon a hang
beszél
holnapra nem jössz haza Mama
se azután
se azután